

Tertia Classis Argumentorum.

Argumentum primum ex Recentioribus: si Deus confert auxilium per decretum conexum cum consensu, seu quia prævitet efficac, ita illud decernit, ut non decerneret, si præviteret inefficax; sed ex hoc sequitur quod voluntas constituta sub hoc auxilio non possit exerceri per dissensum: ergo, & sequitur, quod voluntas non maneat libera. Probatur minor: si voluntas exerceretur per dissensum existeret simul libertas, & non existeret; sed hoc repugnat: ergo voluntas non potest exerceri per dissensum. Probatur major quoad primam partem: libertas, quæ exercetur existit; sed hæc libertas exerceretur: ergo existeret. Probatur secunda: non potest existere libertas, cujus aliquod constitutivum non existit; sed si hæc libertas exerceretur per dissensum, non existeret auxilium, quod est aliquod constitutivum illius: ergo libertas non existeret. Probatur minor: Deus non vult dare auxilium, nisi præviteatur efficac, nam idem præcise dat, quia efficac; sed si libertas exerceretur per dissensum, auxilium non præviteretur efficac: ergo non existeret.

Præmittit ad solutionem ingeniosi sophismatis: quod duplex hic est distinguenda propositio, prima hæc: *Deus per nullum decretum decerneret auxilium si non præviteretur consensus.* Secunda est hæc: *Deus per nullum decretum decerneret*

neret

neret auxilium, si auxilium existeret conjunctum cum dissensu. Ex quibus prima est vera, quia Deus in casu argumenti non confert auxilium nisi præviteatur consensus. Secunda verò falsa est, quia est prorsus repugnans, quod auxilium existat, quin Deus illud per aliquod decretum decernat. Exindè, hæc duæ propositiones sunt veræ: *auxilium per nullum decretum decerneretur à Deo, si esset prævisus dissensus: auxilium per aliquod decretum decerneretur à Deo, si existeret cum dissensu.*

Et ratio est: quia in his propositionibus ponuntur duo objecta conditionata constituta per diversas hypotheses: primum per prævisionem dissensus: secundum per existentiam auxiliij cum dissensu: undè licet unum sumatur *negative*, & aliud *affirmative*, possunt esse simul vera, cum sibi non contradicant. Indè in voluntate constituta per auxilium duplex datur potestas *proxima*, alia ad consensum, & alia ad dissensum: atque hæc secunda, eo ipso, quod sit ad dissensum potest impedire eam primam veritatem: *auxilium per nullum decretum decerneretur à Deo, si esset prævisus dissensus*: nam si auxilio existente, voluntas, ut potest, dissentiret, tunc nunquam fuisset conditionatè verum, quod Deus per nullum decretum decerneret auxilium, si esset prævisus dissensus.

Esset autem veritatem conditionatè, quod Deus per aliquod decretum decerneret auxilium, si poneretur dissensus: quod quidem decretum voluntas acquireret, eo ipso, quod determinaret scientiam

R

me;

mediam de dissensu. Hoc supposito, ad argumentum nego minorem, & ad probationem, nego secundam partem majoris, ad cujus probationem, nego minorem, & distingo majorem probationis illius. Deus non vult dare auxilium, nisi prævideatur efficax, & hæc veritas conditionata est impedibilis per voluntatem dissentientem, concedo; & est impedibilis, nego, & distingo consequens: non existeret stante veritate majoris, concedo; ea impedita, nego. Etenim ut voluntas sit libera ad dissensum, quavis Deus non decernat auxilium, nisi consensu præviso, sufficit, quod sit conditionatè verum, Deum pro suo nutu determinaturum existentiam auxilij, licet non prævideatur consensus, casu quo voluntas ad dissensum se determinet.

Sed contra primo: conjunctio auxilij cum dissensu infert defectum præscientiæ de consensu, qua præscientia deficiente, ipsum auxilium non existeret: ergo infert defectum ipsius auxilij: ergo posita conjunctione auxilij cum dissensu, auxilium simul existeret, & non existeret, ac per consequens nequit dari talis conjunctio, & ruit libertas. Ad instantiam, distingo primum consequens: ergo infert defectum auxilij, si maneat verum, quod auxilium non existeret, deficiente præscientia de consensu, concedo propositionem, & nego suppositum; si non maneat ita verum, nego. Etenim in casu conjunctionis auxilij cum dissensu nunquam fuisset conditionatè verum, quod auxilium non

exi-

existeret, nisi posita præscientia de consensu.

Contra secundo: hic syllogismus est rectus: si Deus prævideret dissensum non existeret auxilium; sed si auxilium coexisteret dissensui, Deus prævideret dissensum: ergo si auxilium coexisteret dissensui, non existeret auxilium. Tunc sic: in syllogismo recto si major, & minor sunt veræ, consequens est verum; sed major, & minor hujus syllogismi sunt veræ: ergo & consequens; sed consequens est, quod posito dissensu existeret auxilium, & non existeret: ergo si voluntas dissentiret, sequeretur contradictio, ejusque proinde libertas esset chymærica.

Præmitto ad solutionem: quod uti jam pluries monui, præcipuè tractatu de scientia media, diff. 2. in 7. Classi argumentorum, argumento 4. totum antecedens cujusvis syllogismi resultat ex majori, & minori; similiterque tota veritas antecedentis, ex veritate majoris, & minoris: inde ut consequens sit verum, major, & minor debent esse veræ; non utcumque, & seorsim, sed conjunctim, seu ut conjunctæ, hoc est, ita debet esse vera major, ut ejus veritas non excludat veritatem minoris, & ita debet esse minor vera, ut non excludat majoris veritatem; nam si excludat, jam major, licet seorsim, & secundum se sit vera, tamen vera esse non poterit, supposita veritate minoris, ut esse debebat.

Unde supposito, quod extrema unibilia existant non unita, hic syllogismus est illegitimus, & fallax: si existant extrema unibilia non existit unio; sed si existat unio, existant extrema unibilia:

R 2

276

ergo si existat unio non existet unio. & ratio est, quia casus veritatis majoris est oppositus casui veritatis minoris, & eam excludens; cum ambo casus involvant contradictoria, nam in majori clauditur *non existet unio*, & in minori, *existat unio*. Similiter est fallax syllogismus argumenti, nam major, & minor involvunt casus oppositos, scilicet, *non existeret auxilium*, & *auxilium existeret*, & veritas unius excludit veritatem alterius. Hinc nego, esse rectum syllogismum, & distinguo majorem instantiæ: si major, & minor sint veræ utcumque, & seorsim, nego, ut conjunctæ, seu ita ut una non excludat veritatem alterius, concedo, & minorem: sunt veræ seorsim, concedo; conjunctim, nego: nam supposita veritate unius, veritas alterius excluditur.

Argumentum secundum ex Patre Junio: si Deus posset unice conferre auxilium per decretum connexum cum consensu, posset simul hoc decretum concipere: *nolo dare auxilium per decretum compatibile cum dissensu*, sive tale decretum sit *indifferens*, sive *connexum cum dissensu*: nam carentia omnis decreti compatible potest coexistere cum decreto connexo cum consensu unice existente. Tunc sic: talis nolitio solum pugnat cum decreto compatible, quia cum nullo alio ex libertatis constitutivis pugnat; sed in casu talis nolitio voluntas non est libera: ergo ex eo solum, quod deficiat decretum compatibile cum dissensu, voluntas non est libera. Probat minor: ea nolitio non est impedibilis a voluntate, cum sit connexa cum consensu, quia

potest existere, tam sub scientia media de efficacia, quam de inefficacia, & voluntas nequit utramque scientiam simul impedire: ergo in casu talis nolitio voluntas non est libera.

Præmitto ad solutionem ex eodem Patre Junio, quod tale decretum, utpotè imprudens repugnat Deo; esset autem imprudens, quia Deus non potest prudenter liberè nolle, nisi quod potest liberè velle; in casu autem decreti connexi cum consensu, cum solum detur scientia media efficaciz, & deficiat scientia media inefficaciz, necessario requisita ad decretum connexum cum dissensu non potest hoc dari, ac per consequens nec Deus illud liberè velle: esset etiam imprudens, quia cum in casu decreti connexi cum consensu deficiat scientia media inefficaciz constitutiva libertatis ad decretum connexum cum dissensu, carentia talis decreti est metaphysicè necessaria, & existentia impossibilis; Deus autem neque potest seriò velle, quod est metaphysicè necessarium, nec seriò nolle, quod est metaphysicè impossibile. Hinc, nego casum, & ruit argumentum.

Sed contra primo: simul cum decreto collativo auxilij connexo cum consensu dari potest hæc veritas objectiva: *non dabo auxilium per decretum compatibile, sive indifferentem, sive connexum cum dissensu*; atque etiam hæc: *per nullum decretum compatibile dabo auxilium*, quia posito unice auxilio per decretum connexum cum consensu, ita accidit. Tum sic: talis veritas objectiva connectitur cum carentia dissensus, & qua parte

dicit: *non dabo auxilium per decretum compatibile indifferens*, est à voluntate inimpedibilis; sed etiam est inimpedibilis, qua parte dicit: *non dabo auxilium per decretum compatibile cum dissensu connexum cum dissensu*: ergo conjunctum ex decreto connexo cum consensu, & dicta veritate objectiva solum afferente carentiam decreti compatibilis, tollit libertatem. Probatur minor: veritas objectiva, qua stare potest, sive detur scientia media efficaciz, sive inefficaciz, est à voluntate inimpedibilis; sed ea veritas objectiva stare potest stante scientia media efficaciz, nam ea stante potest non dari auxilium per decretum compatibile cum dissensu; & stante scientia media inefficaciz, quia hac stante potest Deus non dare auxilium: ergo etiam est, &c.

Præmitto ad solutionem: quod supposito auxilio, qualiter in præsentem loquimur, cum voluntas possit ponere dissensum, si ponat, infert auxilium fuisse collatum vagè, sive per decretum indifferens, seu per connexum cum dissensu: indeque potest impedire eam veritatem objectivam: *non dabo auxilium sive per decretum indifferens, sive per connexum cum dissensu*, & illam: *per nullum decretum compatibile dabo auxilium*. Hinc ad instantiam concedo, dari eas veritates objectivas, & nego secundam partem majoris instantiæ, atque etiam minorem, ad ejus probationem, nego minorem quoad secundam partem, cujus probationem, distinguo: quia hac stante supposito auxilio potest Deus non dare auxilium, implicat in adjecto; non suppo-

sio.

sio auxilio, transeat. Arque hic tibi videnda est in tractatu de scientia media, diss. 4. tota lect.

2. cum argumentis contrariis.
Contra secundo: posito decreto collativo connexo cum consensu, Deus potest non dare, & nolle dare auxilium per decretum compatibile cum dissensu; sed ea nolitio est à voluntate inimpedibilis, quia potest dari, tam sub scientia media efficaciz, quam inefficaciz: ergo ea nolitio tollit libertatem, cum præcisè excludat decretum compatibile. Ad instantiam, concedo majorem de nolitioe decreti indifferens (quia jam in argumento diximus non posse in hoc casu dari circa decretum connexum cum dissensu) & nego minorem, cujus probationis, distinguo secundam partem: quam inefficaciz non supposito auxilio, concedo; supposito auxilio, nego: nam si supposito auxilio detur scientia media inefficaciz, jam non dabitur talis nolitio, sed impedietur, ut nuper diximus.
Argumentum tertium: decretum indifferens collativum auxilij constituit libertatem ad carentiam consensus, seu ad dissensum: ergo deficiente tali decreto, deficit libertas ad dissensum. Probatur antecedens: carentia necessitatis simpliciter antecedentis constituit libertatem ad carentiam consensus; sed decretum indifferens est carentia necessitatis simpliciter antecedentis: ergo tale decretum constituit libertatem. Probatum minor: carentia omnis decreti est necessitas antecedens carentiæ consensus, quia si nullum decretum collativum auxilij detur, necesse

R 4

est.

est; non dari consensum; sed decretum indifferens est carentia carentiæ omnis decreti, nam aliquod decretum est contradictorium carentiæ omnis decreti, & decretum indifferens est aliquod decretum: ergo est carentia carentiæ omnis decreti. Retorqueo: sed decretum connexum cum consensu est carentia carentiæ omnis decreti, quia est aliquod decretum: ergo constituit libertatem.

Pater Ramirez in hac quaestione sibi primo loco opponit hoc argumentum, & contra commune nostræ Scholæ respondet. Nos verò, qui communiora sectamur, cum communi præmittimus ad solutionem: quod carentia necessitatis simpliciter antecedentis, proxime, & immediate determinantis ad unum, debet supponi ex parte signi libertatis, & libertatem constituit. Ratio est: quia necessitas simpliciter antecedens est impedimentum ad actum liberum: unde, vel debet esse ablata, vel auferri per ipsum actum: cum verò, si sit proxima, nequeat per actum auferri, quia nullus effectus potest suam causam proximam impedire, fit, quod debeat esse ablata, indeque supponi ejus carentia ex parte signi libertatis. Atque ideo nostri Doctores dicunt, carentiam prædeterminationis constituere libertatem, quia prædeterminatio est necessitas simpliciter antecedens proxima, & per voluntatis liberæ exercitium inaufertibilis.

Si verò necessitas simpliciter antecedens sit remota, seu in signo remoto ad actum, cum possit per eum impediri, nam actus suam causam

sam remotam: qua determinatè non eget, potest impedire; fit, quod ejus carentia non se debeat ex parte signi libertatis tenere. Indè cum decretum indifferens collativum auxilij, quod ut ait argumentum, est carentia carentiæ omnis decreti tantum sit causa remota dissensus, non se debet tenere ex parte signi libertatis, nec eam constituere. Hinc ad argumentum, nego antecedens, ad cujus probationem, distinguo majorem: carentia necessitatis simpliciter antecedentis proxime, constituit, concedo; necessitatis remotæ, nego, & minorem: decretum indifferens est carentia se tenens in signo proximo, nego; remoto, concedo. Ad minoris probationem, distinguo majorem: carentia omnis decreti est necessitas antecedens proxima, nego; remota, concedo.

Sed contra: sed hoc non obstante, decretum indifferens constituit libertatem ad dissensum: ergo non tenet solutio. Probatur antecedens: decretum connexum cum consensu constituit libertatem ad consensum: ergo pariter decretum indifferens ad dissensum. Probatur antecedens: quidquid se tenet ex parte hypothesis scientiæ conditionatæ affirmativæ consensus, constituit libertatem ad consensum; sed decretum collativum connexum cum consensu, se tenet ex parte hypothesis scientiæ conditionatæ affirmativæ consensus: ergo constituit libertatem ad consensum. Probatur minor: id à quo dependet consensus conditionatè in statu conditionato se tenet ex parte hypothesis scientiæ conditionatæ

nata affirmativa consensus; sed consensus dependet *conditionate* in statu conditionato à decreto connexo cum illo; nam ab eo dependet *absolute* in statu absoluto, & consensus in statu conditionato dependet *conditionate* ab eo, à quo in statu absoluto *absolute* dependet; ergo decretum collativum, &c.

Præmitto ad solutionem: quod ex parte hypothesis scientiæ conditionatæ mediæ, solum ponuntur principia proxima influxiva; non verò principia remota, qualia sunt prædefinitio, tum formalis, tum virtualis, ut sæpè diximus, quamvis ex parte hypothesis alterius scientiæ conditionatæ non mediæ possint poni principia remota, v. g. respectu hujus: *si existat prædefinitio consensus, erit consensus*, quæ scientia non est mediæ, sed naturalis, utpotè de hypothesis essentialiter connexa cum conditionato. Hinc ad instantiam, nego antecedens etiam probationis, ad cujus probationem, nego minorem de scientia conditionata mediæ, & loquendo de eadem, distinguo majorem probationis: id, à quo dependet consensus tanquam à principio proximo, &c. concedo; id, à quo dependet, tanquam à principio remoto, nego, & minorem: consensus dependet à decreto connexo tanquam à principio proximo, nego; remoto, & quo determinatè non eget, concedo, & sic distinguitur probatio inclusa.

Argumentum quartum: si decretum collativum componibile cum dissensu determinaretur *indirectè*, & logicè à dissensu, determinaretur vel

vel in signo, in quo est decretum; vel in signo, in quo est ipse dissensus; sed neque in signo, in quo est decretum, neque in signo in quo est dissensus: ergo nullatenus determinatur. Probatur prima minoris pars: nequit decretum determinari à dissensu in signo, in quo neque est dissensus, nec unquam fuit, sed est signum à dissensu præscindens; atqui dissensus, neque est in signo decreti, neque unquam fuit, sed signum decreti præscindit à dissensu: omne enim signum causæ præscindit à suo effectu: ergo decretum nequit determinari à dissensu in signo, in quo est decretum. Probatur jam secunda pars minoris: decretum nequit determinari, & acquiri in signo, in quo non est decretum; sed decretum non est in signo dissensus, sed in anteriori: ergo nequit determinari in signo in quo est dissensus. Major est certa, quia decretum determinari, & acquiri, est *existere*; & minor constat.

Argumentum est apertè fallax, quod ut videas, retorqueo: causa in nullo signo potest causare suum effectum: ergo nulla causa est causa sui effectus, & sic omnis causa est causa chymica. Probatur antecedens: effectus non causatur in signo causæ; quia effectus in signo, in quo causatur, est, & nullus effectus est in signo suæ causæ; atqui neque causatur in signo ipsius effectus, quia ejus causa non causat in signo, in quo non est, & causa non est in signo effectus; nec item in signo causalitatis, quia in eo signo, neque est causa, neque est effectus cum
signum

signum causalitatis sit medium inter signum causæ, & signum effectus: ergo causa in nullo signo potest causare suum effectum, quod erat probandum.

Deinde pro omnibus præmitto: quod decretum determinatur *passive* in signo decreti, quia in eo signo determinatur *passive*, in quo est passiva, & formalis determinatio decreti, & cum hæc sit ipsum decretum existens, existentia secum identificata in eo signo in quo est decretum determinatur *passive*; at verò in signo dissensus determinatur *active*, nimirum, *grammaticaliter*, & *objective*; nam in eo signo determinatur *active*, & *objective*, in quo est determinativum activum, & *objectivum* illius, quod est dissensus. Idem dicitur de scientia media, quæ in suo signo determinatur *passive* à consensu, & *active objective* in signo consensus, similiterque dicendum est de causa, & effectu.

Hinc in forma, distinguo primam partem minoris: neque determinatur *passive* in signo, in quo est decretum, nego; *active*, & *objective*, concedo; & contra distinguitur secunda pars. Ad probationem primæ partis, distinguo majorem: nequit decretum determinari *active*, & *objective* à dissensu in signo, &c. concedo; *passive*, nego, & distinguo majorem probationis secundæ partis: decretum nequit determinari *passive* in signo, in quo non est decretum, concedo; *active*, & *objective*, nego, quia in alio signo datur ratio, cur decretum existat in suo signo. Similiter responde ad retortionem.

SEC.

SECTION II.

An de facto detur prædefinitio virtualis.

Præmitto primo: quod tunc Deus movebitur ex efficacia auxiliij ad illud dandum, quando prævidens per scientiam mediam, quod auxiliium A, casu quo detur conjungeretur de facto cum consensu; illud conferat, quia de facto cum consensu conjungeretur, & hoc erit conferre, quia efficax est, seu ex motivo efficacix, nam efficacia, juxta nostram sententiam, præter entitatem auxiliij ex se allicitivam ad consentum, stat in ipsius conjunctione cum consensu per scientiam mediam prævila; sicut inefficacia in conjunctione entitatis auxiliij cum peccato præviso per scientiam mediam; in eo igitur casu decretum collativum auxiliij, sic tendet: volo auxiliium A, quia efficax, & erit prædefinitio virtualis consensus.

Præmitto secundo: quod ut quis, quando confert alteri aliquod bonum sit in tali collatione beneficus, necessario requiritur, quod tale bonum conferat ex motivo benefaciendi, seu volendo illud bonum alteri, quia, vel quatenus ipsi bonum est. Ratio est: nam juxta communem sententiam Theologorum, & Philosophorum, ut quis operetur secundum aliquam virtutem, debet per suum actum intendere finem proprium talis virtutis, atque proprius finis virtutis beneficentix est benefacere alteri hoc autem solum præstat, qui confert bonum alteri.